

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Dilingæ, 1686

A Meridie, Hora Consideratio[n]is. De Timenda Misericordia, & beneficijs
Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60052)

passo specialiter addictus fueris, ejusque dolores recogitaveris; qui enim dolet cum Christo hîc, non dolebit alibi. 4. Si omnia opera tua satisfactoria animabus purgatorij inscripseris; contractus enim iste misericordiae non potest pati miseriam. 5. Si Sacramento Pœnitentiæ, & Eucharistiæ exactè usus fueris. 6. Si actus amoris Dei, & contritionis frequenter elicueris. 7. Si indulgentijs exactè usus fueris. Propone hæc omnia cum Dei auxilio.

COLLOQUIUM : Æterne Deus, hîc ure, hîc seca, modò in purgatorio, & multò magis in æternum parcas. O Sanguis Jesu! retingue flammam, quæ debentur mihi! O Mater DEI mei! ne obliviscaris post mortem clientis tui.

In fine, Pater, & Ave. & Anima Christi, &c.

HORA CONSIDERATIONIS
Tempore Pomeridiano, diei quintæ.

*De timenda Pietate, Misericordia,
& Beneficijs DEI.*

Quis putaret, non solùm Dei judicia formidanda esse, sed etiam pietatem, misericordiam, & beneficia Dei timeri debere? Quis impius timet pietatem, atque clementiam erga se? quis miser metuit misericordiam?

diam? quis Beneficiarius beneficium, donationemque formidat? amoris hæc, non autem timoris incentiva videntur esse. Et tamen non potest solvi Scriptura, quæ dicit, *Apoc. 15. Quis non timebit te Domine, qui solus pius es?* Causæ autem timoris istius sunt hæc:

Primò, quia ex pietate, misericordiâ, & beneficiis Dei occasionaliter interdum nascitur, vel saltem notabiliter aggravatur peccatum. Docet id re ipsâ & verbò, ipse, qui peccatum non fecit, Christus, re ipsa, quia, juxta S. Simeonem, *positus in ruinam multorum est,* verbò, dum ait, *Ioan. 15. Si non venissem, & locutus fuisset eis, peccatum non haberent.* En ex tanto adventûs Filij Dei beneficio, enatum occasionaliter est peccatum!

Secundò, quia quædam beneficia confert Deus iratus, quæ non conferret placatus, & est quædam misericordia Dei summam importans homini miseriam; sic enim dicit Deus, *Isa. 26. Misereamur impio, & non discet justitiam:* quibus verbis, tanquam fulmine ictus S. Bernardus *Serm. 24. in cant. exclamat: Misericordiam hanc ego nolo! Super omnem iram miseratio ista; volo irascaris mihi Pater misericordiarum, sed illâ irâ, quâ corrigis devium, non quâ extrudis de via.* Est quædam misericordia Dei, non flagellari à Deo; audi ergo, quid de hac misericordia sentiat Re-

gius Propheta, Ps. 72. In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur, ideo tenuit eos superbia; operti sunt iniquitate, & impietate sua: ad quod respiciens Petrus Blesensis ait, Epist. 9. Qui non flagellantur temporali-ter cum hominibus, in perpetuum flagellabuntur cum demonibus, & qui cum hominibus non laborant, cum demonibus laborabunt. Dignum autem est animadversione, quòd, dum dicit Deus: Misereamur impio, & non discet iustitiam: statim subdat, in terra Sanctorum iniqua gessit, non videbit gloriam Domini. Ecce in tales fulmen illud formidandæ Dei misericordiæ jacitur, qui inter bonos iniqui sunt. Solidus Sacræ Scripturæ interpres, Cornelius à Lapide, fulmen hoc divinum ita in nos intorquet; verba ejus sunt: *Hæc sibi adaptent, qui in sancta Societate, aut Religione dissolutè vivunt; gravis enim in illos incumbet judicij censura.*

Tertiò, quia beneficia Dei interdum dantur in solam compensationem & mercedem temporaneam, pro nonnullis bonis operibus, merè ordinis naturalis, aut supernaturalibus, sed per peccatum mortale mortificatis, pro quibus non dabitur merces æterna, juxta illud decretorium Christi effatum, *Matt. 6. Amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Hoc intimè perculerat sanctum Hilarionem (ut refert de illo S. Hieronymus) nam cum ingens ad eum multitudo conflue-
ret,

ret, ob plurima, quæ patrabat miracula, indeque se æstimari videret, profusas quotidie solvebatur in lachrymas: tanti autem doloris, & deplorationis causam, inquirentibus discipulis, respondebat: *Videtur mihi, Fratres, quòd hâc hominum æstimatione, jam Deus in hac vita rependat mihi parva illa, quæ ei præsto, obsequia.*

Quartò, quia quædam beneficia Dei sunt interdum præfagia malorum eventuum imminuentium, perinde atque insolita malacia in mari ordinariè præfaga est magnarum tempestatum. Experientiam habuit hujus præfagij & prognostici, S. P. N. Ignatius: nam, ut perhibet historia nostra *lib. 14 num. 10.* cum anno quodam feliciter in Societate succedere omnia intellexisset, *Malè,* inquit, *metuo, ne à nostris alicubi peccatum sit.* Nec mora, paulò post summus Pontifex Julius III. persuasus, Nostrorum instinctu, decretum quoddam in Hispania editum esse, ita iratus est contra nostros, ut omnes à suo accessu arceret, nullique Cardinalium de Nostris verbum ullum facere permitteret; tandem tamen ad literas Ferdinandi Regis Romanorum, vocato ad se S. Ignatio, & informatione acceptâ, animum mutavit.

Quintò, quia beneficijs divinis aliqui interdum obdurantur, talésque erant, de quibus Job cap. 24. *ipsi fuerunt rebelles lumini: Et*

E 5

S.

S. Paulus dicit *ad Rom. 2.* nonnullos ex divitijs bonitatis Dei thesaurizasse sibi iram, seu, ut Chrysoft: in hunc locum, Dei beneficentiam in eis improbitatis, ingratitudeque augmentum effecisse. Huc spectat, quod S. Augustinus *Serm. 88. de tempore*, ait: *De Pharaone sine dubitatione credamus, quod eum non tam Dei potentia, quam Dei patientia fecerit obdurari, &c. quia dum ab illo pro ineffabili bonitate sua Deus plagas suspendit, ille obdurato corde contra Deum superbus se erexit, abusu nempe bonitatis & indulgentiæ Dei, non autem voluntate Dei obduratus.*

Sextò, quia in die iudicij de singulis Dei misericordijs & beneficijs districtam reddi-
turi sumus rationem, ita ut, cui plus datum est, plus requirendum sit ab eo, & cum au-
gentur dona, rationes etiam crescant donorum,
& nos, qui plus alijs accepimus, gravius inde ju-
dicandi simus, nec tantum judicandi, sed etiam
supplicio afficiendi: id quod S. Chrysosto-
mus in *Psal. 6.* confirmat, adducens legem
veteris testamenti, in qua pro peccato unius
Sacerdotis, & pro peccato totius populi,
unus Deo vitulus offerebatur, atque admi-
rans: pro universo populo, qui peccarat,
tantum offerebatur Sacrificium, quantum
pro solo Sacerdote! Et subdit causam hanc:
*Quia, quò major est auctoritas (Sacerdotis à
Deo eVecti) eò est & majus ejus, qui peccat,
supplicium.*

Septi-

Septimò, quia pietas, misericordia & beneficia Dei, si illis non usi, aut malè usi fuerimus, intolerabili nobis confusione erunt in die iudicij, & (quod Deus avertat!) in inferno per totam aternitatem. Veritatem hanc ipsa essentialis Veritas Christus, ita inculcat, *Matth. 11. Va tibi Corozaim, va tibi Bethsaida, quia si in Tyro & Sidone factæ fuissent virtutes, quæ factæ sunt in te, olim in cinere & cilicio pœnitentiam egissent: Dico vobis, Tyro & Sidoni remissius erit in die iudicij, quàm vobis. Et tu Capharnaum &c. Viri Ninivite surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam. Regina Austri surget & condemnabit eam, &c.*

Refert Dionysius Carthusianus *art. 30. de 4. noviss. p. 2. c. 203.* & habetur in vitis PP. Adolescentem quendam Religioni nomen dare volentem, à Matre impeditum, tandem evicisse, hoc Epiphonemate sapius repetito: *volo salvare animam meam.* Is in Religione, primis fervoribus extinctis, intepuit: mortua Matre, & ipse in morbum incidit, in quo raptus spiritu, atque ad iudicium Dei adductus vidit matrem, quæ illum intuita inter damnandos exclamavit: *quid est hoc fili? quomodo huc redactus es? & ubi est illud, quod mihi oggerabas, volo salvare animam meam? idèone Religionem iniisti? Hæc Matris exprobratione ita confusus est, ut*

redux ad se, & à morbo liber factus, perau-
steram duxerit vitam, rigorémque hunc dis-
suadentibus nonnullis, dicere solitus fuerit;
*Si Matrem exprobrantem ferre non potui, Iudi-
cem Christum exprobrantem in die iudicij quomo-
do feram?* Hinc disce, Religiose, etiam ipsum
Religiosum statum tibi timendum esse,
si in eo, non ut par est, vixeris; plus enim
à te requirit Deus, quàm à sæcularibus.

DIEI QUINTÆ MEDITATIO III.

De iudicio Dei Universali.

Competere Meditationem hanc Exercitijs
spiritualibus, innuit S. P. N. ad initium Me-
ditationis primæ hujus diei relatus.

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gra-
tiam, imprimendi animæ tuæ sonum illum
tubæ: *Surgite mortui, venite ad iudicium!*

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem,
*Ioël, 3. Congregabo omnes gentes, & deducam
eas in vallem iosaphat.* Hoc audiens, conside-
ra præcipua ex ijs, quæ præcedent iudicium
universale. i. ad sonum tubæ aperientur mo-
numenta, animæque reunientur corporibus.
Ah! quid anima damnati dicet reassumendo

COR-